

Arrest

nr. 163 759 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 maart 1995.

De verzoekende partij dient op 1 juni 2015 een asielaanvraag in.

Op 7 augustus 2015 sturen de Belgische autoriteiten een overnameverzoek naar de Italiaanse overheden op grond van artikel 13.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 12 oktober 2015 sturen de Belgische autoriteiten een brief naar de Italiaanse overheidsdiensten om hen op de hoogte te stellen dat de termijn bepaald in artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening verstreken is en dat Italië volgens artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden voor de asielprocedure van de verzoekende partij.

Op 9 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die op 9 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.(...) A.(...)

voornaam : S.(...)

geboortedatum : 03.03.1995

geboorteplaats : Jamaame

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, vroeg op 01.06.2015 asiel in België. Hij legde geen documenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 29.06.2015 en verklaarde dat hij Somalië in januari 2014 Somalië verliet en via Soedan naar Libië reisde. Op 06.05.2015 verliet hij Libië met een boot. Drie dagen later kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Op 30.05.2015 verliet hij Italië, een dag later kwam hij naar eigen zeggen aan in België.

Tijdens een bijkomend verhoor op 26.10.2015 verklaarde de betrokkene dat hij na aankomst in Italië twee dagen in een opvangcentrum verbleef en vervolgens bij een Somalische trafikant ging wonen tot zijn vertrek naar België. De betrokkene voegde toe dat de trafikant hem naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen, maar in België afzette. Verder stelde hij dat zijn vingerafdrukken niet werden genomen in Italië. Hij uitte geen expliciete bezwaren tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar stelde liever in België te willen blijven.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 07.08.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene geen expliciete bezwaren tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar stelde hij liever in België te willen blijven. We benadrukken dat hij geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We merken tevens op dat de betrokkene tijdens het bijkomende verhoor d.d. 26.10.2015 verklaarde dat hij na aankomst in Italië twee dagen in een opvangcentrum verbleef, maar dit centrum verliet om bij een Somalische trafikant te gaan wonen. Dit toont volgens ons alleszins aan dat de Italiaanse instanties de betrokkene na aankomst onderdak boden en niet aan zijn lot overlieten.

Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1995 geboren man is. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat

maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.3. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld*
- Zij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als een 'Dubliner' zal worden beschouwd.*

II.1.4. Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij in Italië was geweest. Er werden immers geen vingerafdrukken van haar geregistreerd door Italië in het Eurodacstelsel.

Verzoekende partij kan volgens verwerende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken, omdat zij niet kan weten hoe de opvangsituatie in Italië op heden is omdat zij geen asiel aanvraag. Deze redenering van verwerende partij houdt geen steek. Bovendien zou verzoekende partij twee dagen in een opvangcentrum hebben verbleven na haar aankomst in Italië. Verwerende partij stelt dat dit aantoonde dat de Italiaanse instanties onderdak aanboden en verzoekende partij niet aan haar lot overlieten. Echter, de internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten zijn immers talrijk.

II.1.5. Verzoekende partij wenst dan ook vooreerst te verwijzen naar zeer recente rechtspraak van uw Raad in een quasi identieke situatie:

RvV arrest nr. 134 880 dd. 10.12.14

(...)

II.1.6. De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij 'dat tenminste zeven dagen op voorhand de Italiaanse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.'

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Als de Italiaanse autoriteiten de zevende dag op voorhand zonder meer 'worden in kennis gesteld' van de terugkomst van verzoekende partij, zonder dat zij daar een gepast gevolg aangeven, zullen de Belgische instanties daarvan niet op de hoogte zijn.

De Italiaanse instanties hebben immers nooit erkend verantwoordelijk te zijn voor de asielaanvraag van verzoekende partij. De Italiaanse instanties zijn verantwoordelijk omdat de antwoordtermijn zonder reactie verstreken was. Welke garantie heeft verzoekende partij dan dat de Italiaanse instanties gevolg zal geven aan de 'in kennisstelling van de terugkomst' van verzoekende partij.

Verwerende partij somt vooreerst een resem aan tekortkomingen op over de Italiaanse asielprocedure en de Italiaanse opvangvoorzieningen om daarna te stellen dat 'er wel opvang zal worden voorzien'.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, stipt het EHRM aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan.(...)'

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 138 942 van 20 februari 2015. Volgens uw Raad mag verwerende partij er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat verzoekende partij de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen:

'Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten, waarnaar wordt verwezen in het Nederlands, blijkt dat er nog steeds asielzoekers zijn die in Italië in moeilijke omstandigheden terecht komen, zonder opvang. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij, in het licht van

de informatie die nog overblijft gelet op het hetgeen gesteld werd onder punt 2.3.2.4.1., deze verklaringen niet zonder meer ken afdoen om er vervolgens van uit te gaan dat verzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. In de geschetste omstandigheden komt het *prima facie* aan de verwerende partij toe om zich ervan te vergewissen dit risico, dat een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou kunnen brengen, terdege te onderzoeken.

Mede gelet op de onderdelen van de bestreden beslissing die wegens het hanteren Van een niet-officiële taal van België niet in aanmerking worden genomen, ken in casu, gelet op de door verzoeker bijgebrachte informatie, er niet zonder meer van worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.’

Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar enkele recente UDN-arresten van de CCE dd. 28 april 2015 (CCE nr. 144 367 en CCE nr. 144 400) waarin de Dublin-beslissing geschorst werd, aangezien er onvoldoende garanties waren op opvang. Deze beslissingen zijn dan ook integraal van toepassing op verzoekende partij.

Nog recentere arresten van uw Raad argumenteerden terecht als volgt:

- RvV-arrest nr. 148 253 dd. 22 juni 2015: (...)
- Arrêt CCE n° 153 160 dd. 23 september 2015 (zaak 170 815 / III): (...)
- Arrêt CCE n° 153 580 dd. 29 september 2015 (zaak 178 187 / III): (...)

Ook de Raad stelde dus reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verzoekende partij kan zich dus moeilijk inbeelden dat de garantie die er op 29 september 2015 (Arrêt CCE n° 153 580) niet was er thans wel zou zijn.

Bovendien lijkt de transfer van verzoekende partij naar Italië ook haaks te staan op het spreidingsplan dat thans in de EU werd overeengekomen. (stuk 5) Enerzijds aanvaardt men dat er vluchtelingen van uit Italië moeten worden geherlocaliseerd in de EU met het oog op een *faire* spreiding, anderzijds zou verzoekende partij dan weer naar Italië worden teruggestuurd.

Verzoekende partij meent dat ook zij geen garantie heeft op opvang, hetgeen eveneens een schending van artikel 3 EVRM constitueert.

II.1.7. Maar er is meer. Ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* waarin gesteld wordt dat de asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, dient verwerende partij garanties te geven aan de Dubliner.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat, aangezien verzoekende partij een alleenstaande meerderjarige vrouw is zonder gezin, er geen schending van artikel 3 EVRM lijkt te bestaan bij een terugkeer naar Italië.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar ‘a reflections on reading *Tarakhel*: Is ‘How Bad is Bad Enough’ Good Enough? (Cf. Stuk 2)

Hierin wordt het volgende gesteld:

“The ECtHR in effect, in requiring a rigorous individual assessment. places individual judges and civil servants in charge of Dublin. Systemic breaches may be relevant if the argument is that any transfer would be precluded (as was the case in *MSS*). In other instances, Article 3 ECI-IR applies and the sending State must conduct a full and rigorous individual assessment before carrying out a transfer and get suitable individualized guarantees if problems are identified. In that way. *Tarakhel* significantly tempers the automaticity of distribution under the Dublin System, contrary to the tendency in some EU quarters to suggest that ‘the principle of mutual trust may not be placed under question through systematic examination’, as had been suggested by Advocate-General Jaskinen in *Puid*. for instance.

The first important clarification we offer concerns the evidence the applicant needs to provide to trigger the State’s duty to get individual guarantees. It appears here the applicant does not have a heavy burden: on the facts of *Tarakhel*, it seems that raising serious doubts as to the capacities of the reception system⁹⁴ to meet the applicants’ individual circumstances — such as their family unity - was enough.

The dissenters raise a question about whether such assurances are only required for families with children, or also for adults. There is nothing in the majority opinion to suggest that the assessment in Article 3 ECHR could be prejudged by only applying it to families with children. A commitment to avoid exposing human beings to treatment or conditions that are deemed inhuman and degrading is (one would have hoped) a basic minimum of human decency, not an added protection for children."

Verzoekende partij meent dan ook dat de zaak Tarakhel integraal van toepassing is op haar, ongeacht het feit of zij kinderen heeft of niet.

II.1.8. Het AIDA-rapport dd. januari 2015 (zie administratief dossier verwerende partij) maakt ook gewag van sancties voor 'Dubliners' – p. 30-31, 54 en 59:

(...)

Het hoeft geen betoog dat dit op gespannen voet staat met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de beslissing gefundeerd moet zijn op zorgvuldige feitengaring.

Verwerende partij rept met geen woord over de overbevolking, slechte omstandigheden en duur van de opvang.

II.1.9. Meer bepaald wat betreft de specifieke opvang georganiseerd voor Dublin-terugkeerders. Verzoekende partij wenst te verwijzen naar het AIDA-rapport². Op p. 54-55 staat duidelijk te lezen:

(...)

Ten eerste lijken 443 plaatsen zwaar onvoldoende, gezien het aantal personen dat naar Italië terugkeert. De meest recente gegevens die kunnen teruggevonden worden, dateren al van 2012. Maar Italië kreeg toen 12 358 aanvragen tot over/terugname. En in hetzelfde jaar transfereerde Zwitserland alleen al 2 981 personen naar Italië; Duitsland 562 personen en Zweden 350 personen³.

Met alle personen die thans aankomen via boot (http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=51113#.Vdc_D7fosdV; <https://www.opensocietyfoundations.org/voices/how-fix-italys-migrant-reception-centers> & <http://www.mediciperidirittiumani.org/en/cara-of-mineo-reception-model-incompatible-with-personal-dignity/>), lijkt het onmogelijk dat de situatie veel veranderd is sinds 2012.

Ofwel blijven de personen daar en zullen de centra snel volzet zijn. Ofwel moeten de betrokkenen deze centrum na bepaalde tijd verlaten. Deze tweede optie blijkt ook duidelijk uit deze paragraaf van het AIDA-rapport: personen mogen enkel blijven tot hun "juridical situation is defined" en er niets wordt gezegd waar de asielzoekers daarna naartoe moeten. De opvang van verzoekende partij – als die er al zal zijn, want in het verleden was dit niet het geval - zal met andere woorden maar tijdelijk zijn.

II.1.10. Nochtans wordt het probleem van overbevolking en het probleem van opvang wel degelijk aangekaart door de media en het UNHCR. Het UNHCR wordt door verwerende partij immers aanzien als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit. Het artikel van het UNHCR dd. 6 mei 2015 - Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea (<http://www.unhcr.org/554a075a6.html>) (Cfr. administratief dossier) waarnaar verwerende partij ook verwijst, stelt letterlijk dat de condities in de opvangcentra variëren en alle centra volzet zijn. Er heerst een gebrek aan financiële middelen en personeel. Verwerende partij stelt dat dit niet wil zeggen dat Italië de massale toestroom van vluchtelingen niet zou aankunnen. Italië zou volgens verwerende partij nog steeds voldoen aan haar verplichtingen tot opvang door de asielzoekers te verplaatsen naar het vasteland. Echter volgens het UNHCR zal er een blijvende stroom aan vluchtelingen komen.

Het UNHCR uit immers haar bezorgdheid over de bestaande opvangcapaciteiten aangezien de vluchtelingen in grote getale blijven toestromen via de Balkanlanden⁴ (Cf. Stuk 3: artikel UN News dd. 12 juni 2015 - Western Balkans experiencing surge in migrant, refugee crossings, warns UN agency). Ook Italië blijft hier niet van gespaard. Op 8 juni 2015 werden in Italië het meest aantal vluchtelingen geteld, namelijk 54 000.

Ook al stuurt Italië haar vluchtelingen thans door naar het vasteland, kan verwerende partij onmogelijk volhouden dat er voor verzoekende partij voldoende garantie is op adequate opvang.

Verwerende partij stelt bovendien dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werden, maar dat dit slechts tijdelijk zou zijn. Verzoekende partij zou niet kunnen aantonen dat zij geen recht zou hebben op dit Fonds, noch kan verwerende partij aantonen dat

verzoekende partij wel effectief zou kunnen genieten van dit fonds. Zeker gezien het heersend te kort aan financiële middelen en het gebrek aan opvangplaats. Verzoekende partij heeft geen garantie op opvang.

Het is immers duidelijk dat Italië de toevlucht aan vluchtelingen niet langer kan bolwerken. Zo dreigt de premier van Italië om de vluchtelingen tijdelijke reispapieren te geven en ze zo verder door te laten in Europa. Ook willen zij de havens sluiten (Cf. Stuk 4: artikel NOS dd. 15 juni 2015 – Premier Italië dreigt met doorlaten vluchtelingen en sluiting havens⁵).

Ook Italië zelf heeft te kennen gegeven dat zij niet alle asielaanvragen kunnen afhandelen⁶.

Ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, heeft erkend dat Italië de toevlucht aan asielzoekers onmogelijk alleen kan opvangen en dat Italië de hulp van de andere EU-landen moet aanvaarden (Cf. Stuk 6: artikel⁷ dd. 7 mei 2015).

Thans werd er dan wel een spreidingsplan overeengekomen, doch de situatie in Italië is er hierdoor niet onmiddellijk op verbeterd. Integendeel.

Hoewel er niet veel recente publicaties van internationale organisaties over Italië zijn, kan er in artikels in de pers toch meer en meer gelezen worden dat de omstandigheden waarin asielzoekers in Italië onthaald worden steeds moeilijker worden.

Cf. "How to Fix Italy's Migrant Reception Centers" (stuk 8):
(...)

II.1.11. De bestreden beslissing motiveert evenmin omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat.

Nochtans is dit manifest in strijd met de UNHCR guidelines. Cf. UNHCR's Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union, stuk 7, p. 7-8 <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:
(...)

Ook het fameuze AIDA-rapport, waar verwerende partij graag naar verwijst, vermeldt het volgende met betrekking tot de bijstand van een advocaat in het algemeen (p. 24):
(...)

Opnieuw trekt verwerende partij dus de verkeerde conclusies en schendt zij bijgevolg de materiële motiveringsverplichting en, maar bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij heeft geen mogelijkheid gehad om bijstand van een advocaat te verkrijgen in Italië.

II.1.12. Onderhavige procedure in UDN wordt thans gevoerd omdat verzoekende partij er alle vertrouwen in heeft dat haar asielpprocedure in België op een degelijke wijze zal worden gevoerd.

Bovendien rust deze overdracht op een tacit agreement. Italië nam in deze (zoals meestal eigenlijk) dus zelfs niet de moeite om België te antwoorden!!

In dat geval voorziet de Dublin III-verordening, artikel 25.2 het volgende:
"Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

Nochtans blijkt uit het AIDA-rapport van januari 2015 dat dit absoluut niet verzekerd is en nog minder in het geval men een teruggestuurde 'Dubliner' is (cf. II.1.8.). Uw Raad bevestigde dit laatste reeds expliciet in de arresten dd. 22 juni 2015 nr. 148 253 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580).

II.1.13. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dd. 21 december 2011 (overweging 106) immers het volgende:

“Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de ‘verantwoordelijke lidstaat’ in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)”

Op basis van bovenvermelde rapporten had verwerende partij nooit de bestreden beslissing mogen nemen. Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan Italië.

II.1.14. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160, RvV arrest 147 792 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580).

De Raad was van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

II.1.15. Verwerende partij citeert vele rapporten, doch trekt niet de juiste conclusies.

Er mag in deze echter aan een aantal zaken niet worden voorbijgegaan:

- Verzoekende partij heeft haar vrees –beknopt zoals het Dublin-interview het vereist- uiteengezet. Verzoekende partij heeft spontaan toegegeven in Italië te zijn geweest, maar was vreesde aldaar op straat te moeten leven, zoals andere kandidaat-vluchtelingen die zij tegenkwam. Verwerende partij negeert simpelweg de asielaanvraag van verzoekende partij en stelt dat verzoekende partij geen gegronde problemen omtrent opvang kan aangeven omdat zij had nagelaten asiel aan te vragen.*
- Italië is een probleemland. Ten bewijze hiervan de rapporten hierboven vermeld.*
- Verwerende partij lijkt het volkomen normaal te vinden dat een Italiaanse asielzoeker slechts recht op bijstand van een advocaat heeft nadat een asielbeslissing werd genomen, terwijl dit in strijd is met de UNHCR guidelines. In die zin werden tevens de materiële motiveringsverplichting. Een asielzoeker moet immers informatie hebben over de Italiaanse asielprocedure en toegang hebben tot een advocaat (waardoor gratis bijstand vanaf het begin moet worden voorzien). Zij heeft nooit toegang gekregen tot een advocaat. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de onzekerheid die voortvloeit uit een gebrek aan adequate informatie omtrent de Italiaanse asielprocedure tevens een schending van artikel 3 EVRM kan vormen.*
- Ook uit het recente AIDA-rapport blijkt duidelijk dat opvang absoluut niet verzekerd is en nog minder verzekerd is als men ‘teruggebracht’ wordt op basis van de Dublinverordening. Ook hier geeft de*

bestreden beslissing geen realistisch beeld weer. Dit laatste vormt overduidelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel in en constitueert opnieuw een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM."

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie verrat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Italië.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Italië het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op opvang / bijstand door een advocaat. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat hij ongeveer 2 dagen verbleef in een opvangcentrum en na 2 dagen is ingetrokken in het huis van een Somalische smokkelaar genaamd Mohamed.

Verder beweert hij enkel dat in België wil blijven en dat zijn vingerafdrukken in Italië niet werden genomen. België zou het eerste land zijn waar zijn vingerafdrukken zijn genomen.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: "Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat hij in Italië slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Italië geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Italië haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar slaagt er niet in aan te tonen dat deze rechtspraak over een vergelijkbare situatie gaat, m.n. een alleenstaande man van 20 jaar, die geen (bewezen) gezondheidsproblemen heeft, die niet van plan is zich bij familie te voegen elders in Europa en die geen specifieke problemen heeft aangekaart met betrekking tot zijn vorig verblijf in Italië.

Verzoekende partij verwijst naar internationale verslagen.

Zij beweert dat hieruit zou voortvloeien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris individuele garanties had moeten geven aan verzoekende partij.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een grondige analyse gemaakt van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië.

Verweerder benadrukt dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielpcedures in Italië worden geconfronteerd. Niettemin worden er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel terecht de mening toegedaan dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoekende partij na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Dit wordt ook bevestigd in zeer recente rechtspraak van de Raad:

(...) (R.v.V. nr. 148 843 van 30.06.2015)

En ook:

(...)(RvV nr. 178.556 dd. 08.10.2015)

Met haar vaag en ongestaafd betoog en de bewering er onvoldoende garanties op opvang en voedsel zijn, waarbij verzoekende partij voorbij gaat aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, toont verzoekende partij dan ook niet aan dat er sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, noch dat er in haar specifieke geval bijkomende en individuele garanties nodig waren vooraleer de bestreden beslissing kon worden genomen.

Geenszins maakt verzoekende partij aannemelijk dat er in haar geval sprake is van extreme kwetsbaarheid, zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM (zie ook hieronder).

De rapporten die de verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift zijn ook minder recent dan de in de bestreden beslissing aangehaalde bronnen; haar beweringen worden niet toegepast op de actuele situatie in Italië, en de in de bestreden beslissing aangehaalde bronnen

Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest TARAKHEL, toont zij geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis van voornoemd arrest liggen, vergelijkbaar zijn met deze van onderhavige casus.

Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- *De zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen;*
- *De familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Italië te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar zij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt;*
- *Het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Italië (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne;*
- *De familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin;*
- *De familie TARAKHEL zou in Italië worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen;*
- *De Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Italië aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd.*

Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij, dat wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- *Verzoekende partij is een alleenstaande man;*
- *Verzoekende partij heeft niet verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een incorrecte behandeling in Italië;*
- *Verzoekende partij heeft zich niet gewend tot de Italiaanse instanties;*
- *Verzoekende partij heeft geen kwetsbaar profiel;*
- *Bezorgdheden omtrent minderjarige kinderen en de eenheid van het gezin zijn niet aan de orde.*

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Italië.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Italië. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Italië dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Verzoeker voert nog aan dat het voor Dublin-terugkeerders niet mogelijk zou zijn zich te laten bijstaan door een advocaat.

Verweerder merkt vooreerst op dat deze grief niet nuttig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van art. 3 EVRM.

Voorts toont verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aan dat het voor verzoekende partij onmogelijk zou zijn beroep te doen op een advocaat, daar waar hij door zijn huidige raadsman klaarblijkelijk werd gewezen op het belang van de bijstand door een advocaat.

*Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat uit de rapporten die zich in het administratief dossier bevinden wel degelijk blijkt dat bijstand door een advocaat mogelijk is:
(...)*

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Om die reden kan al evenmin worden aangenomen dat er sprake is van een schending van art. 4 van het Europees Handvest.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepaste tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’* en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig Dublin-criteria verantwoordelijke staat, heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten, eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-II-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

De tekortkomingen in de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.1.3.2 De verzoekende partij stelt in het middel dat zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen. De verzoekende partij betoogt dat zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal worden behandeld en dat zij riskeert gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, nu zij als Dublin-terugkeerder zal worden beschouwd. Tevens merkt zij op dat het geen steek houdt te stellen dat zij niet kan weten hoe de opvangsituatie in Italië is, nu zij er geen asiel heeft aangevraagd.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij in het middel naar de systematische problemen in de Italiaanse asielpprocedure zoals die worden erkend en vermeld in internationale rapporten. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad en het EHRM en wijst erop dat er in haren hoofde geen individuele garanties zijn omdat de Italiaanse autoriteiten nooit officieel erkend hebben verantwoordelijk te zijn voor haar asielaanvraag. De verzoekende partij wijst erop dat het AIDA-rapport, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, gewag maakt van sancties voor Dublin-terugkeerders. Zij wijst erop dat haar overdracht haaks staat op het spreidingsplan dat thans in de EU werd overeengekomen. De verzoekende partij verwijst naar het arrest Tarakhel en meent dat deze rechtspraak op haar van toepassing is, ongeacht of zij kinderen heeft of niet. De verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de overbevolking, de slechte omstandigheden en de duur van de opvang, problemen die nochtans aangekaart worden in de media en tevens door het UNHCR in een artikel van 6 mei 2015. Op 8 juni 2015 werden in Italië het meest aantal vluchtelingen geteld, met name 54.000. Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat er voor de verzoekende partij voldoende garantie is op adequate opvang. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de tijdelijke opvangcapaciteit merkt de verzoekende partij op dat er geen garantie is dat zij daarop een beroep zal kunnen doen. De verzoekende partij verwijst naar persartikels over de massale toestroom van asielzoekers in Italië. De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat, wat nochtans vereist is volgens de UNHCR-guidelines. Ook het AIDA-rapport vermeldt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onmogelijk kan beweren dat Italië geen probleemland is inzake de opvang en behandeling van asielzoekers. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit de door haar geciteerde rapporten.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verzoekende partij, met de verwijzing naar algemene rapporten en de persartikels, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt, maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er in Italië sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van januari 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Er wordt ook verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*).

Tevens wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers naar Italië in het kader van de Dublin-Verordeningen. Naast het reeds gemelde arrest *Tarakhel*, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken *Hussein Diirshi* en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; *Halimi* t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; *Abubeker* t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; *Daybetgova* en *Magomedova* t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en *Mohammed Hussein* t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest *Tarakhel* sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak *A.M.E.* tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij wijst er op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders nog minder kans hebben op opvang, dat zijzelf, gelet op het ontbreken van een officiële instemming met de vraag tot overname, hierop een groot risico loopt en dat het AIDA-rapport melding maakt van sancties voor Dublin-terugkeerders. Inzake de vermeende "sancties" dient er op te worden gewezen dat de door de verzoekende partij geciteerde passages uit het AIDA-rapport geen melding maken van straffen voor Dublin-terugkeerders maar enkel melding maken van een mogelijk gebrek aan opvangplaatsen, hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat de asielprocedure van zij die teruggestuurd worden naar Italië reeds afgesloten is. Tevens wordt in dit rapport gesteld dat terugkeerders die nog niet in de opvangfaciliteiten werden opgenomen toen ze in Italië waren, bij terugkeer wel toegang krijgen tot de opvangfaciliteiten. In dit verband dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië zodat zij niet tot de groep behoort van terugkeerders van wie de asielprocedure reeds afgesloten is.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en er blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verwerende partij verwoordt dit als volgt: *"Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5)."*

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat *in concreto* werd nagegaan wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië. Er wordt verwezen naar het feit dat er voor Dublin-terugkeerders met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen, opvangcapaciteit gecreëerd werd die specifiek gericht is op personen die aan Italië worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening. Hieraan wordt toegevoegd: *"In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden."* In de bestreden beslissing wordt tevens vermeld dat de Italiaanse overheden niet onverschillig staan tegenover de moeilijke situatie wat betreft de onthaal- en opvangcapaciteiten en deze problematiek het hoofd trachten te bieden. Alleszins dient te worden opgemerkt dat in het verzoekschrift niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze tijdelijke initiatieven niet zouden worden verlengd.

De verzoekende partij werpt vervolgens op dat haar overdracht aan Italië haaks lijkt te staan op het spreidingsplan dat thans in de Europese Unie werd overeengekomen. Het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd afgesproken op EU-niveau, betekent evenwel niet dat een tenuitvoerlegging van de Dublin-III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (Pb.L. 15 september 2015, afl.

239/146 en Pb.L. 24 september 2015, afl. 248/80). De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Verder wordt in de genoemde Raadsbesluiten gelezen dat de relocatie enkel van toepassing is op asielzoekers die in Italië reeds een asielaanvraag hebben ingediend, wat niet het geval is voor de verzoekende partij die nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk onder deze regeling te vallen waardoor zij niet kan worden overgedragen naar Italië.

Waar de verzoekende partij het specifiek heeft over de toestroom van asielzoekers over zee en via de Balkan-landen en dat de opvang hierdoor verzadigd geraakt, wordt gesteld dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen personen die op illegale wijze Italië binnenkomen en personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening vanuit een andere lidstaat worden overgedragen. Tevens wordt hierover gemotiveerd in de bestreden beslissing: *"Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier)".* De door de verzoekende partij aangehaalde persartikels aangaande verklaringen van politici doen hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat, verwijst zij naar het feit dat dit in strijd is met de UNHCR-guidelines en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog, waarbij ze wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure, toont de verzoekende partij geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114). De grondige analyse die de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoert, toont immers aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn. Er kunnen echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in zijn arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het Hof nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

2.1.3.3 Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van

het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 118).

Conform artikel 5 van de Dublin-III-verordening werd een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende verklaringen heeft afgelegd:

*“ Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een aanvraag wil indienen?
De smokkelaar beloofde me dat hij me naar Engeland zou brengen maar liet me achter in België.*

*Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?
Ik heb geen gezondheidsproblemen.*

*Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin-Verordening) zouden rechtvaardigen?
Ik wil hier blijven. In Italië werden mijn vingerafdrukken niet genomen. België is het eerste land waar mijn vingerafdrukken werden genomen dus ik wil hier asiel aanvragen.*

*Indien u naar Italië zou moeten, is dit een probleem?
Neen.”*

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu de verzoekende partij thans in geheel andere omstandigheden Italië zal binnenkomen. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij. Tevens wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld: *“Tijdens een bijkomend verhoor op 26.10.2015 verklaarde de betrokkene dat hij na aankomst in Italië twee dagen in een opvangcentrum verbleef en vervolgens bij een Somalische trafikant ging wonen tot zijn vertrek naar België. De betrokkene voegde toe dat de trafikant hem naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen, maar in België afzette. Verder stelde hij dat zijn vingerafdrukken niet werden genomen in Italië. Hij uitte geen expliciete bezwaren tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar stelde liever in België te willen blijven.*

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 07.08.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.” Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden noch betwist noch weerlegd.

De verzoekende partij gaat in het middel voorbij aan het feit dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, zodat het logisch is dat zij in Italië niet de opvang en bijstand verkregen heeft waarop asielzoekers recht hebben. De verzoekende partij heeft geen persoonlijke ervaringen over een eventueel gebrek aan opvang als asielzoeker. Er dient ook op gewezen te worden dat de verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij opvang heeft genoten in Italië, zonder dat zij een asielaanvraag heeft ingediend. De verzoekende partij laat echter na om in haar verzoekschrift aan te tonen dat zij tijdens deze opvang enige problemen heeft ervaren.

De verzoekende partij zal nu in andere omstandigheden in Italië toekomen, met name als Dublin-terugkeerder. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen: *"In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).*

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag."

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met haar overname, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten niet officieel hebben ingestemd met haar overname.

Waar de verzoekende partij vervolgens aanvoert dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de overbevolking, de slechte omstandigheden en de duur van de opvang, wordt vooreerst vastgesteld dat de verwerende partij *in casu* een onderzoek moet doen naar de concrete situatie van de verzoekende partij bij een terugkeer naar Italië (*in casu* een persoon die nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië) en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dit gebeurd is. Vervolgens wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de moeilijkheden die Italië ondervindt, maar dat erop wordt gewezen dat met behulp van middelen van het

Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit in het leven werd geroepen, die specifiek is gericht aan Italië in het kader van de "Dublin-Verordening" overgedragen personen, dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang weliswaar een tijdelijk karakter heeft maar dat het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben, volgens de verwerende partij niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden.

De verzoekende partij verwijst in het middel naar het arrest van het EHRM van 4 november 2015, Tarakhel t. Zwitserland, en stelt dat zijzelf als asielzoeker wel degelijk een kwetsbaar persoon is, los van de vraag of zij kinderen heeft of niet. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1995 geboren man is. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker inderdaad behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt zij met haar loutere beweringen niet aannemelijk dat zij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*) en weerlegt zij dus niet wat hierover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij *in concreto* nagaat wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië.

Waar de verzoekende partij doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. Tevens wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat rekening werd gehouden met de grote toestroom van asielzoekers in Italië.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij citeert uit vele rapporten maar niet de juiste conclusies trekt, wordt erop gewezen dat de omstandigheid dat de verzoekende partij andere conclusies trekt uit de rapporten dan de verwerende partij, niet automatisch met zich meebrengt dat de conclusies van de verwerende partij verkeerd zijn. Alleszins dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar kritiek niet aantoonde dat zijzelf als Dublin-terugkeerder geen toegang heeft tot de asielprocedure, noch dat er sprake is van systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS